

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 у 122/2023
23.08.2023. године
Београд

Врховни суд, судија Јелена Ивановић, у предмету предлагача АА из ..., улица ..., кога заступа пуномоћник Михајло Павловић, адвокат из ..., ул. ... из Заједничке адвокатске канцеларије „Мијатовић&Павловић“, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 278/23 од 13.07.2023. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 23.08.2023. године, након спроведеног испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 278/23 од 13.07.2023. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач је дана 25.07.2023. године поднео Врховном касационом суду, преко Управног суда жалбу (примљену у Врховном касационом суду 26.07.2023. године), против решења Управног суда Р4 у 278//23 од 13.07.2023. године, којим је одбијен његов приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 17960/22, као неоснован и одбијен захтев подносиоца приговора за накнаду трошкова поступка. У жалби је навео да је тужба у предмету У 17960/22 поднета 22. априла 2022. године, да период од подношења тужбе до подношења жалбе неоправдано дуго траје и то годину и три месеца, да постоји обавеза органа да у остављеном року достави одговор на тужбу и списе те да постоји и могућност санкционисања органа за случај непоступања што суд није учинио. Предмет је по закону хитне природе па рокови за решавање треба да буду и краћи од две године. Предложио је да Врховни суд усвоји жалбу утврди повреду права на суђење у разумном року и досуди трошкове поступка.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 17. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим

распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Из списка Управног суда Р4 у 278//23 и У 17960/22 произлази да је предлагач поднео Управном суду тужбу дана 22.04.2022. године против Канцеларије за Косово и Метохију због неодлучивања по његовом захтеву за слободан приступ информацијама од јавног значаја послатом 09.02.2022. године. По налогу суда од 28.07.2022. године тужени није доставио одговор на тужбу са списима предмета, а дана 12.07.2023. године суд је поновио налог туженом. Судија известилац се поводом приговора изјаснила да ће предмет бити решен чим буду испуњени услови за решавање, а најкасније до 30.09.2023. године.

Ожалбеним решењем одбијен је приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 17960/22 као неоснован, са образложењем да период од подношења тужбе 22.04.2022. године до подношења приговора 30.06.2023. године није пратила неактивност суда, да се он не може сматрати неоправдано дугим, а према ставу Европског суда за људска права кашњење у току одређене фазе поступка може бити допустиво под условом да укупно трајање поступка није прекорачено (предмет PRETO против Италије, број представке 7984/77, став 36 пресуде Европског суда за људска права од 08.12.1983.године), те да је то случај и у овој правној ствари.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Полазећи од чињеница и околности од значаја за доношење одлуке и специфичности чињеничних и правних питања у овој правној ствари, Врховни суд налази да је правилно поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзања поступка у предмету У 17960/22 као и то да су наводи жалбе предлагача неосновани.

Врховни суд налази да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року морају бити уважене све околности предметног случаја. Предлагач своје становиште о повреди права на суђење у разумном року заснива на дугом трајању управног спора који у тренутку подношења жалбе траје годину и три месеца и на чињеници да Управни суд није био довољно активан у поступању. Међутим, Врховни суд налази да од подношења тужбе 22.04.2022. године до подношења жалбе 25.07.2023. године није било неактивности суда имајући у виду да је суд одмах по пријему тужбе без одлагања доставио тужбу туженом на одговор и тражио достављање списка органа и да је поновио ургенцију органу по којој је тужени

одговорио поднеском примљеном у Управном суду 24.07.2023. године. Правилно је закључио Управни суд да се период од 1 године и непуна три месеца, од подношења тужбе до подношења приговора (све у фази припремног поступка), не може сматрати неоправдано дугим при чему према ставу Европског суда за људска права кашњење у току одређене фазе поступка може бити допуштиво под условом да укупно трајање поступка није прекорачено (предмет PRETO против Италије, број представке 7984/77, став 36 пресуде Европског суда за људска права од 08.12.1983.године), што је случај и у овој правној ствари. Ценећи да ли конкретни управни спор испуњава услов разумног трајања, правилно је Управни суд узео у обзир општа запажања Европског суда за људска права која указују да се у једноставним и приоритетним предметима у који спада и предмет подносиоца жалбе (формиран по тужби због ћутање управе), разумним роком сматра трајање поступка до две године.

Имајући све напред наведено у виду, Врховни суд је на основу одредбе члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, у ставу првом диспозитива одбио жалбу предлагача.

Врховни суд је у ставу другом изреке одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, јер предлагач није успео у поступку заштите права на суђење у разумном року.

Судија
Јелена Ивановић, с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић